

CE FACI TU AICI ?

Mulțumesc, frate Neville. Așa cum am spus în dimineața aceasta, întotdeauna este bine să vii la casa Domnului.

Am avut o idee să chem o domnișoară aici, în seara aceasta, să cânte o cântare care am auzit-o cântând-o zilele trecute în casa mea. Cred că încă mai avem timp pentru aceea, dacă ea nu este prea în spate. Domnișoară Jefferies, ce zici de cântecul pe care l-ai cântat pe acolo? Eu am intrat, l-am auzit și mi-a plăcut foarte mult. Sper că nu te jenez să îți cer să-l cânti din nou. Spune-mi Numele Lui, sau ceva de felul acesta. Acela este. Mi-ar place să-l aud din nou. Știu că vă veți bucura toți de el.

(Sora Jefferies cântă: „Spune-mi Numele Lui din nou”.)

Oh, îmi place aceasta! Îi iubesc Numele. Știți ce m-a determinat s-o pun pe domnișoara să-l cânte? Ea este prietenă de școală cu fetița mea, Rebeka, iar dimineața trecută eram în spate și făceam ceva în cameră, când am auzit-o cântând cântecul acela. Atunci m-am gândit: „Ei bine, o voi pune cândva să îl cânte în biserică.”

Eram pe drum, duceam copiii la școală și am vorbit cu ea despre a cânta, iar ea mi-a zis: „Eu doar m-am ridicat...” Nu pot s-o spun cu aceleași cuvinte, dar ea a zis: „Noaptea trecută m-am trezit, am stat în pat gândindu-mă la cântarea aceea și am fost foarte binecuvântată!”

Ei bine, m-am gândit: „Este remarcabil ca o fată de zece ani să vorbească despre cum a binecuvântat-o Duhul Sfânt, în special în această comunitate, în acest oraș.”

Noi avem nevoie de mai multe adolescente ca ea.
Avem nevoie. Cealaltă fetiță care tocmai a cântat aici cu câteva minute în urmă, nu-i știu numele, dar mă bucur de copiii aceștia, de fetele adolescente care cântă.

Știați că, umblarea noastră este un exemplu pentru alții? Într-adevăr este.

O poveste veche spune că în urmă cu câțiva ani, în Anglia a trăit un bărbat, și el s-a gândit să meargă în timpul Crăciunului să aibă o mică beție cu prietenii, doar pentru anturaj. Astfel, s-a dus afară la vecinii lui, au făcut schimb de cadouri și fiecare îi zicea: „John, bea doar puțin din aceasta.” Și o mică înghițitură de aici, o mică înghițitură de aici și s-a îmbătat foarte tare.

Pe drumul spre casă, s-a depus un strat de zăpadă de vreo șase țoli, iar băiețelul lui îl urma. El nu-l putea duce; era prea beat. În timp ce mergea pe drumul spre casă, din întâmplare s-a întors și a observat că băiețelul lui aproape că se tăvălea în zăpadă, așa că i-a zis:

„Fiule, de ce te tăvălești în zăpadă?”

„Tati, eu încerc să pășesc în pașii tăi”, a răspuns copilul.

Atunci și-a luat flăcăul în brațe și a zis:

„Dumnezeule, începând de astăzi nu voi mai bea niciodată.”

Cineva va călca în urma pașilor voștri, de aceea, să pășim în linie dreaptă de la leagăn la Calvar. Acelea sunt urmele pașilor,

În care să umblăm.

Știu că în seara aceasta este serviciul de Cină, de aceea voi lua doar puțin timp ca să vorbesc din Cuvânt. Îmi place să vorbesc despre El, pentru că este foarte real pentru mine.

Cu puțin timp în urmă, am citit un articol despre ceva ce s-a întâmplat în Vest. A fost o noapte groaznică, furtunoasă și vânturile suflau tare, iar acolo erau câțiva oameni care aveau o adunare de rugăciune. Cea care conducea adunarea de rugăciune era o doamnă foarte atractivă și nu și-a dat seama de pericolul în care se afla. Ea locuia în colțul centrului de aprovizionare din orașel, și de obicei pe străzi erau mulți oameni în timpul acela din noapte. Când s-a încheiat adunarea de rugăciune, după ce au cântat cântările pentru Domnul, inimile lor erau fericite.

Cred că toți s-au simțit foarte fericiți, ca fratele Beeler când a mărturisit cu un timp în urmă. Ei nu puteau să cuprindă bucuria, ci trebuiau doar s-o lase să curgă într-un fel. Apoi, după ce s-a spus ultimul „Amin”, au plecat la casele lor.

Tânăra doamnă și-a luat haina, și-a ridicat gulerul, l-a închis bine prin față și a pornit pe stradă. Curând a observat că noaptea rece i-a alungat pe toți în jurul focurilor lor. Era singură pe stradă și simțea că o urmărește un pericol.

Știți, eu sunt foarte bucuros că Duhul Sfânt poate să ne avertizeze de lucrurile care vin și să ne scape de pericolele acelea.

Ea nu s-a gândit să-i fie frică și cânta cântarea aceea veche: „Niciodată nu voi fi singur”. Se părea că nu o deranjează nimeni în timp ce traversa orașul, dar deodată s-a ridicat din nou teama aceea. Atunci

a privit și a văzut un om cu o arătare foarte hidoasă care își ținea brațele în felul acesta și venea spre ea.

Nu exista nici o cale de scăpare, iar dacă ar fi fugit, ar fi prins-o. Aceasta este o poveste adevărată. Nu putea să strige pentru că vântul bătea foarte tare, aproape s-o ridice de pe stradă, și nu ar fi auzit-o nimeni, iar zăpada o orbea. Putea să facă un singur lucru, iar acela era să se roage. Astfel, a început să se roage în șoaptă lui Dumnezeu.

Și ea a povestit că nu știe de unde a venit, dar deodată de lângă o ușă a apărut un câine mare. El s-a zbârlit, s-a dus pe partea unde era omul acela și a început să mârâie furios la el. Imediat omul acela a trecut mai departe pe stradă, iar câinele s-a întors și s-a așezat jos lângă ușă.

Dumnezeu va purta de grijă la ai Săi, iar uneori, lucrează chiar printr-un câine, printr-un animal, sau pe o altă cale, ca să-Și arate Gloria și protecția. Sunt foarte fericiți că Îl cunosc în iertarea păcatelor cu aceeași asigurare că păcatele mele sunt sub Sânge, în timp ce I le mărturisesc zilnic.

Se pare că în Mesajul din dimineața aceasta am fost cam tăietor sau cam dur, dintr-un text pentru un serviciu de vindecare, dar eu am trăit suficient, frate Tony, ca să știu că dacă un om face doar așa cum este condus să facă, Dumnezeu Se va îngriji de restul într-un fel măreț.

Aici s-a întâmplat pentru prima dată în felul acesta, pentru că de obicei dăm numere de rugăciune și ridicăm oamenii. Dar Duhul Sfânt m-a făcut să întreb câți străini erau în clădire, apoi le-a făcut cunoscut care erau dorințele lor... și le-a pronunțat vindecarea. Aceasta arată că *„Ascultarea face mai mult decât jertfele și păzirea Cuvântului Său face mai mult decât grăsimea berbecilor.”* (1 Samuel 15.22).

În seara aceasta am ales o Scriptură mică, din care voi vorbi doar câteva minute, dar înainte de a face aceasta, să ne plecăm capetele pentru un moment de rugăciune.

Doamne, Tu ești Dumnezeu pentru totdeauna, iar noi îți mulțumim și Te slăvim pentru privilegiul pe care-l aveam, de a veni înaintea Ta pe calea rugăciunii. Știind că Tu ne-ai promis și ai spus că „*Dacă veți cere ceva în Numele Meu, voi face*”, avem asigurarea că Tu ne vei acorda ceea ce cerem. Tu ai făcut deja atât de mult în seara aceasta, și simțim că dacă am încheia serviciul și am pleca acasă, am putea spune: „A fost bine.” A fost bine să auzim cântările acestea ale Sionului, să auzim cum oamenii își înalță glasurile în rugăciune, în meditații și în cântări, așa cum zice Scriptura: „*Bucurându-te în inima ta, cântând cântări spirituale.*” Să auzim aceste tinere adolescente! Să auzim cântate cântările Sionului în acest ceas întunecat în care trăim, așa cum a spus în seara aceasta fratele Beeler! Să auzim cuvintele fratelui Beeler, cum Te-a apreciat pentru ceea ce ai făcut și cum l-ai făcut olog ca să-l faci să-și dea seama ce va face acum fără brațul acela. Aceasta arată că noi suntem protejați doar prin harul și puterea Ta.

Doamne, ajută-ne să luăm cu toții seama, în seara aceasta, deoarece cred că este timpul să ne facem inventarul, cercetând timpul, pentru că nu știm cât va mai fi. S-ar putea să fie mai târziu decât ne gândim, de aceea, ajută-ne să ne reconsiderăm căile și gândurile. Te rugăm să ne vorbești pentru câteva minute în Cuvânt, iar după aceea să ne binecuvântezi în serviciul de Împărtășire, în timp ce luăm părțile frânte ale acestei azimi și vinul, care reprezintă trupul Tău frânt și Sângele vărsat pentru iertarea păcatelor noastre.

Preaiubitul nostru păstor nu se simțea prea bine în seara aceasta, dar în discuția pe care am avut-o la telefon, a pus aceasta la altar. Sunt sigur că o vei primi, Doamne, iar în continuare, mă rog pentru el pentru că îl iubim și avem nevoie de el. Te rugăm pentru el și pentru familia lui, pentru fiecare familie care este aici și pentru toate cererile spuse în

seara aceasta sau rămase nespuse.

Binecuvântează-ne mai departe în aceste adunări,
pentru că Te rugăm în Numele lui Isus , Fiul Tău. Amin.

Aș vrea să citesc câteva versete din Scriptură, din
1 Împărați 19.9-13:

„Și acolo, Ilie a intrat într-o peșteră și a rămas în ea peste noapte. Și Cuvântul Domnului i-a vorbit astfel: „Ce faci tu aici, Ilie?”

El a răspuns: „Am fost plin de râvnă pentru Domnul Dumnezeul oștirilor, căci copiii lui Israel au părăsit legământul Tău, au sfărâmat altarele Tale și au ucis cu sabia pe prorocii Tăi; am rămas numai eu singur, și caută să-mi ia viața!”

Domnul i-a zis: „leși și stai pe munte înaintea Domnului!” Și iată că Domnul a trecut pe lângă peșteră. Și înaintea Domnului a trecut un vânt tare și puternic, care despica munții și sfărâma stâncile. Domnul nu era în vântul acela. Și, după vânt, a venit un cutremur de pământ. Domnul nu era în cutremurul de pământ.

Și după cutremurul de pământ, a venit un foc. Domnul nu era în focul acela. Și după foc, a venit un susur blând și subțire.

Când l-a auzit, Ilie și-a acoperit fața cu mantaua, a ieșit și a stat la gura peșterii. Și un glas i-a vorbit zicând: „Ce faci tu aici, Ilie?”

De aici, aș vrea să iau ca titlu un text mic: **„Ce faci tu aici?”**

Ilie a avut o zi grea. El a fost pe muntele Carmel și a văzut slava Domnului venind jos; s-a rugat și a venit foc din ceruri, după care s-a rugat și a venit ploaie pe pământ. Sub toată încordarea aceasta, nervii lui erau aproape frânți. Oh, cum pot simți pentru el! Mai întâi îl vedem predicând la o națiune decăzută și la o Izabelă care a vrut calea ei. Oamenii au ajuns să-L uite pe Dumnezeu, au uitat toate promisiunile și poruncile Lui, nu au mai ținut Legile Lui și nu au mai făcut nimic pentru El. Dar Ilie nu putea face compromis în mijlocul tuturor acestor lucruri, ci a trebuit să stea drept pe convingerile lui.

Oh, cum reflectă aceasta, această zi!

Ei aveau acolo o regină cu numele Izabela, care a condus toți copiii lui Israel în rătăcire, cu calea ei modernă de trai. Ea i-a determinat să comită preacurvie și să facă lucruri rele, de aceea este o paralelă bună pentru astăzi!

Dar, cu toate că mulți dintre copiii lui Israel, mii dintre ei, au făcut compromis și au vrut să trăiască după orientarea modernă a zilei, Ilie nu a vrut să facă compromis. El i-a spus Izabelei care era locul ei și ce trebuia să facă, oh, dar ea l-a urât pe profet! Ea nu a vrut să-l întrebe, dar el era păstorul ei. Oh, de multe ori ele nu vor să-l întrebe, dar un om trimis de Dumnezeu la o comunitate este păstorul întregii comunități, fie că este baptist, prezbiterian sau ce este. Uneori, oamenii îl urăsc pentru că stă pe Adevăr, dar el este încă păstorul lui Dumnezeu pentru ceasul acela.

Oh, ea îl disprețuia! Ar fi făcut orice ca să-l omoare, dar el era credincios principiilor lui Dumnezeu și Standardelor Lui. Petrecherile ei moderne, societățile, vopsirea feței și purtarea hainelor, au poluat națiunea aceea, ceea ce nu era ușor pentru Ilie, care i-a spus unde se afla ea.

Dumnezeule, trimite-ne și astăzi câțiva Ilie care nu vor face compromis cu păcatul; pe cineva care va predica Adevărul, indiferent cât de tare strigă. Dumnezeu are încă în fiecare comunitate slujitori care nu vor face compromis cu lucrurile lumii.

Lui Ilie nu-i plăcea orientarea modernă a lucrurilor și a stat drept cu Dumnezeu, iar dovada nu a întârziat. Și dovada a venit din nou. Astfel, când ei s-au gândit că zilele minunilor au trecut și că nu mai existau miracole, pe Muntele Carmel a stat un om care a crezut în acele lucruri și a spus: „Aduceți-i sus pe toți profeții voștri! Aduceți-i aici sus pe munte, să dovedim și să vedem Cine este Dumnezeu!” Îmi place Scriptura aceea!

Oh, dacă a fost cândva un timp în care ar trebui să se manifeste adevărata Putere a lui Dumnezeu, acela este astăzi! Să dovedim Cine este Dumnezeu.

Dacă educația este calea libertății, de ce nu funcționează?

Dacă pozițiile sociale și așa mai departe, sunt calea de ieșire, de ce nu funcționează?

Dacă jocul altor națiuni care vor să fie prietenii noștri... Apoi, aflăm că imediat ce au ocazia își întorc călcâiul împotriva noastră. Voi nu puteți cumpăra prietenia cu bani; prietenia este un dar al lui Dumnezeu. Dacă marile biserici și marii învățători sunt calea de ieșire, de ce nu avem mai mult din Dumnezeu

în comunitățile noastre? De ce suntem într-o continuă mișcare înapoi? Dacă programul de învățământ, amvonul și corul bine instruit, sunt calea de ieșire,

de ce ne îndepărtăm de Dumnezeu în mod constant? Aceasta nu va merge.

Ce a făcut știința? Voi ziceți: „Va veni timpul când știința va putea face aceasta și aceea.” Ce au făcut ei? Ne-au adus într-un punct în care vedem că distrug toată lumea. Ce fac ei? Strică lumea în loc s-o facă mai bună.

Nu demult, am fost în biroul căpitanului Al Ferrar de la FBI. După ce l-am condus la Hristos, în poligonul de trageri, el mi-a zis: „Frate Branham, eu sunt baptist și am auzit că și tu ai fost baptist.”

„Da, domnule.”

„Dar eu nu am Duhul Sfânt despre care vorbești tu. Crezi că El va veni și pentru mine?”

„Da, domnule.”

„Ei bine”, a spus el, „voi comanda un apartament frumos undeva într-un hotel, voi merge acolo cu tine, și poate El va veni în camera de hotel și mă va umple cu Duhul Sfânt.”

„Nu trebuie să ai un apartament într-un hotel.”

„Ei bine, dar unde mă va întâlni El?”

„Chiar aici”, am răspuns eu.

„El nu va veni într-un poligon de trageri, nu-i așa?”

„El a mers în pântecele unui chit pentru unul; într-un cuptor aprins pentru altul, și te va întâlni și pe tine pe orice teren dacă vrei să te întâlnești cu El.”

Sigur, Dumnezeu vrea să vă întâlnească. El vrea să vorbească cu voi și va veni unde sunteți.

Acum, Izabela a spurcat țara și nervii lui Ilie au ajuns într-o mare tensiune. El a făcut sus pe munte semne mari și minuni pentru a dovedi că Dumnezeu era încă Dumnezeu și putea răspunde printr-un miracol. Ce rezultat a adus aceasta? O amenințare pentru propria sa viață. Ce a adus? În loc să aducă o trezire generală, a adus o amenințare pentru propria sa viață.

Când Ahab i-a spus Izabelei ce s-a întâmplat, aceasta a zis: *„Să mă pedepsească zeii cu toată asprimea lor dacă mâine, la ceasul acesta, nu-i voi tăia capul!”*

Cu o inimă predată lui Dumnezeu, Ilie a încercat să le arate oamenilor că Dumnezeu este încă Dumnezeu. Dar când a auzit ce a spus ea, aceasta l-a stins și a fugit în pustie, unde a stat sub un ienupăr, încercând să afle consolare. Și slujitorul lui l-a părăsit.

Acum, povestea noastră merge în trei locuri diferite. Primul este Muntele Carmel; următorul, sub ienupăr; și al treilea loc este o peșteră, unde îl întâlnește Dumnezeu.

Este foarte neobișnuit. Păstorul de aici și ceilalți predicatori știu. Priviți! După Muntele Carmel al vostru, veți avea un ienupăr. Oriunde este un om care are o binecuvântare, iar puterea lui Dumnezeu Se revarsă și face ceva pentru el, Satan este pe urma lui. Numai amintiți-vă, după o zi bună de duminică, în ziua următoare va fi ceva greu pentru că el va face orice poate să zdruncine încrederea pe care Duhul Sfânt a turnat-o în voi cu o zi înainte. Astfel, Ilie a avut o zi mare, apoi a ajuns tensionat și nervos.

Toți profeții

sunt... au fost declarați nebuni. Isus Hristos a fost declarat nebun și fiecare apostol a fost declarat nebun de lume, pentru că slujba lor a fost atât de supranaturală încât oamenii s-au gândit că și-au ieșit din minți. „*Toți cei ce voiesc să trăiască cu evlavie în Hristos Isus vor fi prigoniți.*” (2 Timotei 3.12). Voi ați devenit o persoană diferită.

Așa cum a spus

fratele Beeler despre semnul lui, voi ați fost născuți din nou și deveniți o făptură nouă în Hristos; lucrurile vechi s-au dus. Lucrurile firești ale lumii nu vă mai țin și voi nu vă mai țineți de ele, pentru că ați trecut de la moarte la Viață.

Când Dumnezeu apucă

un om, primul lucru pe care-l face în biserică este să-l aducă din lume la sfințenie, de la moarte la Viață. El este născut din nou, este nou; ideile lui sunt noi. Ceea ce ne trebuie nouă astăzi, este o astfel de trezire. Acesta este adevărul. Oh, noi am avut un botez al Duhului, am avut binecuvântări spirituale și creșteri spirituale, și avem nevoie de ele și în continuare. Noi avem nevoie de o trezire a Duhului Dumnezeului celui viu, în inimile oamenilor. Nu avem nevoie de o trezire nouă, ci avem nevoie să trezim ceea ce avem. Uneori, o trezire cauzează mulțimi amestecate, dar noi avem nevoie de o trezire care cerne, scutură și taie afară toate lucrurile lumii.

Este ca și cum stați

pe malul mării. Cu câteva săptămâni în urmă, am fost cu niște frați în Puerto Rico. Când am văzut marea, era furtună și avea valuri mai înalte decât tabernacolul acesta, așa că am spus: „Știți ceva? Ea nu are nici o picătură de apă în plus față de zilele când este liniștită.” Dar ce provoacă acel freamăt și tresăltarea, ce înseamnă aceasta? Ea aruncă pe țărnamă toată mizeria din ea.

De aceasta are nevoie biserica, de o trezire, ca să arunce toată lumea și lucrurile lumii de la ea și să aducă înapoi, în inimile credincioșilor, curăția, umilința și sfințenia lui Dumnezeu.

Dacă oamenii nu au din când în când o trezire în duhul lor, devin foarte firești și indiferenți, țepeni, stilați și se consideră singuri neprihăniți. Ei citesc și studiază, ceea ce este bine, dar nu despre aceasta vorbim. Voi știți mai mult despre Cuvânt și este bine să știți Cuvântul, dar ar fi mai bine să-L cunoașteți pe Autorul Cuvântului. Vedeți? Ceea ce contează este acel micuț Ceva pe care-L lăsați afară, acel Ceva din inimă care vă face ceea ce sunteți.

Și vă spun, Ilie era cu nervii lui pe muchie... Mie mi-a părut întotdeauna rău pentru el. Nervii lui erau aproape gata să se frângă din cauza Izabelei, așa că a fugit, s-a dus în pustie și a stat sub un ienupăr.

Oh, acea experiență a ienupărului! Mulți dintre noi suntem sub ienupăr. Eu sunt de multe ori acolo, într-un punct în care nu știi ce să faci, și te simți frustrat. Sincer, eu sunt chiar acum sub el și mă întreb: „O, Dumnezeule, ce vrei să fac?”

Voi știți că oamenii care stau sub ienupăr sunt ca Ilie, le place să doarmă. Eu predic prea mult și obosec oamenii mai mult decât oricine. Oamenii sunt prea oboșiți, prea

tensionați. Ei au ajuns într-o stare atât de nervoasă încât nu știu ce cred și ce vor. Ei sunt chiar acolo, nu știu ce să facă. Oh, este o imagine foarte tristă!

Ascultă-mă, fratele meu. Tu nu o poți rezolva prin băutură; nu o poți rezolva prin strigare și nici prin jocul de cărți. Poți să ai o mie de sieste după-amiaza și să încerci să dormi, pentru că tot nu o poți face. Tot ce fac micile noastre remedii este că ajută simptomele. Noi trebuie să avem o Cură pentru boli. Nici chiar toți psihiatri din lume nu-l pot lecui. (Fratele Branham bate de trei ori în amvon). Aceasta numai ajută simptomele.

Cura este Sângele lui Isus Cristos. Nu să te odihnești la malul mării sau să chemi un cor să-ți cânte. Aceasta este ceea ce încercăm să facem astăzi, să o rezolvăm prin cântare.

„Oh, vom face ca Jones!” Și încercăm să facem ceva diferit, încercăm s-o educăm. Dar există o singură cale s-o faceți, iar aceasta este să faceți față faptelor. Este corect. (Fratele Branham bate de două ori în amvon). Oh, dacă sunteți supărați sau frustrați, să nu vă atașați la o biserică! Veniți la Cristos pentru că acesta este singurul Remediu. Nu întoarce o pagină nouă, ci primește Viața nouă pentru că Răspunsul este Hristos.

El stătea sub ienupăr și nu știa ce să facă. Nervii lui au fost frânți, tremura și probabil plângea. Era într-o stare îngrozitoare.

Mulți dintre noi ajung în locurile acelea, în special după experiența de la Muntele Carmel. Zilele trecute am fost întrebat de cineva despre... Ce putem să facem? Ce se poate face pentru noi în timpul acesta? Există numai un singur lucru de făcut: să ne predăm pe noi înșine lui Dumnezeu. Eu știu că un om poate să se cerceteze și să facă el însuși ceva, ca om.

Dumnezeu știe că omul are nevoie să se hrănească, că are nevoie să mănânce, de aceea, trebuia să facă ceva pentru Ilie în locul unde stătea.

Dumnezeu trebuie să facă ceva pentru fiecare om care vine sub ienupăr sau se va face bucăți. El trebuie să-l ajute, dacă slujitorul Său stă sub pom și nu știe ce să facă. Ilie a avut o însărcinare, iar acum stătea acolo și a zis, „O, Doamne, lasă-mă să mor!”

Eu am avut simțământul acesta după ce am ieșit dintr-o adunare în care am încercat, am predicat, am chemat și am convins, și am văzut Îngerul lui Dumnezeu trecând prin adunare și făcând semne și minuni. Eu stăteam afară, într-o mașină, și i-am auzit plângând și zicând: „Acea nu era nimic altceva decât psihologie. Nu este nimic de ea. Totul este fără sens!”

Oh, atunci mă strecor sub ienupăr! Mă gândesc: „Doamne, de ce m-ai lăsat s-o fac? Ce se mai poate face?” Noi toți atingem experiențele acelea, dar laHVeH are milă de slujitorul Său! Dumnezeu știe încercările voastre, știe totul despre aceasta și vine jos.

El știe că slujitorul Lui are nevoie de puțină odihnă, așa că îl pune să doarmă puțin. Și în timp ce stătea acolo așteptând să se recupereze, Ilie se ruga să moară: „Doamne, părinții mei au murit, ia-mi și mie viața pentru că am făcut destul. M-am luptat lupta cea bună, mi-am sfârșit alergarea.”

Dar el avea încă de făcut o lucrare. Dumnezeu nu terminase încă cu profetul Său, avea încă de lucru

cu el. Nu contează cât plângem și gândim aceasta, aceea sau cealaltă, nu ne poate lua nimic până când nu termină Dumnezeu cu noi. Eu sunt foarte bucuros să știu aceasta.

Uneori vă simțiți cum m-am simțit eu când mi-am pus pistolul la cap ca să mă sinucid, dar nu am reușit s-o face. Mi-am scos mânușa ca să-mi pun mâna pe linia de înaltă tensiune unde lucram, dar nu am reușit pentru că Ceva mă ținea. Dumnezeul care era cu Ilie, este același Dumnezeu și astăzi! El m-a văzut sub ienupăr. Soția și bebelușul meu zăceau acolo în mormânt; și la fel tatăl meu, fratele meu și ceilalți, eu însumi fiind aproape dus. Este greu. M-am așezat sub ienupăr; am ajuns într-un punct în care mi-am ieșit din minți, așa că am încercat să-mi zbor creierii, dar arma nu a vrut să se descarce. Vedeți? Mai este încă lucrare de făcut. Mai este ceva ce trebuie făcut. Dumnezeu nu a terminat încă și El va purta întotdeauna de grijă.

Sărmanul slujitor, obosit și epuizat! El l-a văzut; El știa unde era Ilie, și știe unde sunteți voi, în seara aceasta. Tu poți fi sub un ienupăr, totul s-a dus, dar amintiți-vă, El știe unde sunteți. Noi nu avem nevoie de o relaxare totală.

Cum a spus bătrâna de culoare de jos din Sud. Ea a avut un accident, a fost lovită de o mașină și accidentată foarte grav, iar judecătorul i-a zis: „Vrei să-l dai în judecată pentru daune?”

„Milă, judecătorule!

Nu, dragă, eu am destule daune și vreau ceva reparații.”

Cred că ea a vorbit foarte bine pentru această comunitate, pentru această biserică și pentru această Americă destinată iadului, în seara aceasta. Ea nu este decăzută, ci este deja dusă; nu este doar pe drumul spre iad, ci l-a întâlnit deja; nu se

pierde sau va fi pierdută, ci este deja pierdută. Ea nu are nevoie să dea în judecată pentru daune, ci are nevoie de o reparație. Acesta este adevărul. El știe unde vă aflați, știe unde stați.

El a trimis un înger, iar îngerul l-a atins și Ilie s-a dus la culcare. Când s-a trezit, lângă el erau câteva turte de grâu coapte, iar El i-a zis, „Ilie, scoală-te și mănâncă!” Acela este harul lui Dumnezeu pentru slujitorul Lui. Vedeți, El îl odihnește.

Știți, Isus i-a zis: „Vino aici, în pustie, să te odihnești puțin.” Unii din acești indivizi care cred că nu trebuie să se odihnească, se ard foarte repede, pentru că dacă nu se odihnesc, ei se vor prăbuși pe undeva. Cred că în situația aceasta este fratele nostru Billy Graham, în seara aceasta, încercând să întrecă măsura. Aceste trupuri umane sunt tari, dar ele au nevoie de odihnă.

Dacă mergeți undeva să vă odihniți puțin, ei vă vor critica, zicând: „Am crezut că el este predicator, dar uitați-vă, este acolo pe mal, pescuind!”, sau ceva de felul acesta. Dar nu contează, Domnul Se va îngriji de ai Săi.

Și în timp ce stătea sub pom, epuizat și supărat, Dumnezeu i-a liniștit nervii și l-a hrănit. Apoi, l-a trezit a doua oară și l-a hrănit din nou.

Voi știți că eu m-am întrebat adesea ce erau turtele acelea. Ce fel de vitamine a avut în ele? Orice ar fi fost în ele, aceea l-a ținut timp de patruzeci de zile și patruzeci de nopți; el a mers în puterea acelor turte.

În seara aceasta,
Dumnezeu știe că eu am nevoie de câteva din ele, și sunt sigur că și biserica are nevoie de câteva. Vino aici, departe de lume și odihnește-te puțin! Vino să vorbim puțin. Voi spuneți că nu aveți timp pentru odihnă. John Wesley a spus odată: „Mi-e teamă să mă odihnesc. Eu nu am timp pentru odihnă.” Dar curând sunteți prăbușiți dacă nu luați aceste pauze.

Apoi, aflăm că el a mers patruzeci de zile și patruzeci de nopți, și a intrat într-o peșteră, iar Dumnezeu a vrut să-i atragă atenția, așa că a venit o furtună puternică ce despica munții. A fost atât de puternică încât sfărâma stâncile, dar Dumnezeu nu era în furtună. Ea a mers înaintea lui Dumnezeu. Apoi a venit un cutremur de pământ care a zguduit pământul, dar Dumnezeu nu era în cutremurul de pământ. A urmat un foc, dar Dumnezeu nu era în focul acela. Și la urmă a venit un susur blând, un Glas liniștit și Dumnezeu era în Glasul acela.

Frate și soră, eu am fost suficient timp în spate, în peșteră, și ați fost și voi, așa că știți că acolo au fost destule cutremure de pământ, zgomote, certuri, fierberi și lucruri ca acelea, și întâlniri mari. Dar unde a fost Dumnezeu? Acesta-i motivul pentru care am spus în această dimineață că trebuie să vină ceva mai adânc decât un serviciu de vindecare. Trebuie să vină ceva mai adânc decât un dar de vorbire în limbi. Trebuie să fie ceva mai mult decât un vâjâit puternic de vânt. Vântul a plecat, dar Dumnezeu nu era în el. Noi am avut peste tot în țară, vâjâituri de vânt puternice, senzații, sânge în față, și pe mâini, și tot felul de semne, dar unde este Dumnezeu?

Ilie a așteptat. El era încă profet, dar a ascultat la Domnul. El nu s-a dus niciodată să compare trezirile cu ei; nu s-a dus niciodată să ia cel mai mare cort din țară; nu s-a dus niciodată la televiziune, și așa mai departe.

America este vinovată de toate marile tam-tamuri și zgomotele acelea. Oh, nouă ne place zgomotul acela, dar Dumnezeu nu este în zgomot! Oricât sunt de onorabile acele lucruri, totuși Dumnezeu nu este în zgomot. Dacă ar fi așa, voi nu ați auzit niciodată asemenea sunete și ritmuri cum sunt tam-tamurile africanilor. Dar Dumnezeu nu este în zgomot.

Noi am avut vâjâituri de vânt puternice, tot felul de focuri și cutremure de pământ, scuturături, treziri mari și lucruri ca acelea, dar Dumnezeu nu era în ele. Dacă ar fi fost, El ar fi dovedit aceasta.

Dar după aceea, a venit un susur blând, un Glas liniștit, iar Dumnezeu era în acel Glas.

La acela mă gândesc astăzi, prieteni. Noi oamenii suntem foarte purtați de toate zgomotele acelea pentru că America iubește zgomotul. Priviți ce fac ei: pornesc cât pot de tare aceste radiouri vechi, cu rock-and-roll, cu boogie-woogie și cu tot felul de prostii. Le vor atât de tare, încât aproape vă explodează timpanele de atâta zgomot.

În biserică, batem tamburinele, alergăm în sus și-n jos, strigăm și urlăm, țipăm și ne bucurăm în felul acesta. Nu am nimic împotrivă, dar unde era Dumnezeu în toate acestea? Ce fac ele? Ne rup în bucăți, în Adunările lui Dumnezeu, Biserica lui Dumnezeu, Penticostalii Unitarieni Uniți și toate celelalte mici denominațiuni diferite. Dar Dumnezeu nu este în acestea. Ele sunt doar un premergător a lui Dumnezeu, o schelă.

Când vedeți așa numita creștinătate de astăzi, oamenii care merg la biserici și trăiesc o viață respectabilă, dar neagă vindecarea divină și Puterea lui Dumnezeu, neagă o viață consacrată și vă

numesc „fanatici,” amintiți-vă că aceea este numai schela. Aceasta este. Ea este un fals, o schelă care merge pe dinafară, iar Dumnezeu stă pe ea numai ca să zidească clădirea. Glorie lui Dumnezeu! Este numai o schelă care va fi demolată.

Noi am bătut din palme și am zis: „Glorie lui Dumnezeu! Când strigați, L-ați primit.” Metodiștii spun aceasta, dar nazarinii au aflat că nu-L au. Penticostalii au zis: „Bateți din palme și strigați până când vorbiți în limbi. Atunci Îl aveți”, dar noi am aflat că nu-L avem. Este ceva mai mult, iar Dumnezeu m-a dus într-o peșteră unde pot să-L găsesc.

Să luăm Glasul acela

liniștit, acel Ceva care pune crema în viață, deoarece, *„Chiar dacă vorbiți în limbi omenești și îngerești, și nu Îl aveți, nu sunteți nimic. Chiar dacă puteți profeti și vorbi în limbi, să arătați semne și minuni, să faceți miracole și semne mari, dacă acel Glas mic și liniștit nu este acolo, nu sunteți nimic.”* Așa spune Scriptura. La Acela ascultăm noi acum.

Noi am avut tunete, am avut focul, am avut vâjâituri puternice de vânt și cutremure de pământ, dar, Dumnezeule, trimite-ne Glasul liniștit! De El avem nevoie. Ascultă, frate. Noi avem nevoie de Glasul acela mic și liniștit care vorbește.

Isus a zis: Voi nu

puteți auzi Glasul Lui pe stradă, nu-L auziți strigând.” El a fost Etalonul nostru, de aceea, priviți la El! El, Duhul Lui, a fost comparat cu un porumbel gingaș.

Lucrurile mari sunt

liniștite. Ați știut aceasta, prieteni? Ascultați! Soarele dă viață pe pământ la orice lucru viu; la viața botanică, viața plantelor, viața pomilor sau orice altceva. El aduce viața; soarele face aceasta. El poate trage un milion de

galoane de apă de pe pământ și face mai puțin zgomot decât facem noi când tragem o găleată de apă de la o pompă. Vedeți? Sunt lucrurile mari.

Lucrurile liniștite

sunt lucruri mari. Ați auzit vreodată lumea învârtindu-se? Ați auzit vreodată cum trec planetele pe orbite? Ați auzit vreuna? Acelea sunt lucrurile mari. Ați auzit vreodată soarele răsărind?

Oh, noi credem că

trebuie să avem multă gălăgie; să avem o famfară care să bată ritmul și să sărim în sus și-n jos, sau nu avem o adunare bună. Noi credem că fiecare trebuie să fie sus, să batem din palme și alte lucruri. Credem că muzica trebuie să aibă ritm și fiecare să alerge în sus și-n jos pe interval. Am avut-o, dar ce bine a făcut? Unde este acum? Unde ne-a adus astăzi? În confuzie, într-o mulțime de confesiuni care au rupt frățietatea. Desigur, aceasta a făcut. Este vechea lăcustă în stadiile ei, iar Ioel le-a văzut și a spus:

„Ce a lăsat

nemâncat lăcusta gazam a mâncat lăcusta arbeh, ce a lăsat lăcusta arbeh a mâncat lăcusta ielec, ce a lăsat lăcusta ielec a mâncat lăcusta hasil”, până când l-au mâncat până la butuc.

Dar Scriptura spune:

„Eu voi restitui, zice Domnul,” iar noi așteptăm Ceva. Noi am avut destule strigăte, explozii și zgomot încât să convertim toată lumea. Am avut urlete, țipete și alte lucruri, dar ce au făcut toate acestea? Ele nu au zidit Biserica, ci cultele și i-au făcut pe oameni să devină umflați și îngâmfați. Mie nu-mi plac aceste lucruri. Se plimbă pe platformă ca să zicem: „Oh, uită-te la el, este un prinț! Uite cum este îmbrăcat, cât este de lustruit! Știe cum să folosească vocalele și așa mai departe.” Dar nu aceasta este ceea ce alege Dumnezeu.

Așa s-a gândit un profet într-o zi. El urma să ungă un împărat și s-a gândit: „El este cel mai mare din familie și arată bine.” Dar Dumnezeu l-a refuzat.

Voi nu trebuie să aveți prinți și așa mai departe, sau să vă ridicați acolo ca nu știu ce. Nu contează hainele pe care le purtați, nici elocvența cu care vorbiți. Este Ceva care se află în interiorul vostru, acel Glas al lui Dumnezeu. Acesta este.

A trecut următorul, dar profetul a spus: „Nu este nici acesta. Dumnezeu l-a refuzat.” A trecut altul, iar profetul a zis: „Nu mai ai altul?”

„Mai am unul mai mic și roșcovan care paște turma pe deal.” Acela era David. Când l-au adus pe acest micuț cu părul roșcat, cu fața pistruiată, cu umerii plecați și cu o piele de oaie înfășurată în jurul lui, Dumnezeu a zis: „Acesta este!”

Cei cu statură înaltă și îngâmfăți nu au trecut înaintea lui Dumnezeu. Voi puteți fi Ph.D., sau L.L.D., puteți fi episcop, papă sau orice altceva; este nevoie de Dumnezeu să facă ceva din nimic, pentru că atâta vreme cât puteți fi nimic, Dumnezeu este Ceva. Cât timp puteți să vă dați din cale, Dumnezeu poate veni înăuntru, dar când sunteți îngâmfăți și țepeni, cât timp sunteți cel mai înalt și mai bun, nu aveți nimic din ceea ce trebuie să aveți: o inimă smerită înaintea lui Dumnezeu. Noi știm aceasta, fraților. Cu siguranță.

Voi nu ați auzit niciodată soarele răsărind. Nu îl auziți. Ați ieșit noaptea afară să auziți cum cade roua? Ce ne-am face fără ea? Vedeți, ea nu are nevoie de aceasta.

Acum vă spun un lucru, este liniștită... Ea nu este apele acelea mari care clocotesc și fac acel zgomot mare sărind în sus și-n jos, ci reflectă frumusețea stelelor. Ea este micuțul lac cristalin și liniștit care reflectă frumusețea stelelor.

Ceea ce ne trebuie nouă în seara aceasta este acea experiență profundă, bogată și adâncă, acel Ceva adânc în noi. Ea nu trebuie să strige, deși poate, dar noi am pus accentul pe strigare. Poate nu vorbește niciodată în limbi, deși poate, dar noi punem tot accentul pe aceasta...

Poate nu participă la adunarea lui Billy Graham, a lui Oral Roberts sau la adunarea mea. Ceea ce trebuie să aibă sunt acele adâncimi ale Dragostei veșnice a lui Dumnezeu. Duhul acela din interior care vă face ceea ce sunteți.

Despre aceasta am vorbit în dimineața aceasta. De aceea trag Biserica pe la Calvar, înainte și înapoi. Să nu vă gândiți că dacă ați vorbit în limbi, știți așa de mult despre Scripturi, sau citiți cărțile cuiva, știți mai mult decât celălalt.

El a spus: „*Puneți un semn pe cei ce suspină și gem din pricina urâciunilor care se săvârșesc în cetate.*” (Ezechiel 9.4).

Pe cine ar însemna în seara aceasta în orașele noastre?

Vedeți, aceasta este adâncimea Duhului, nu ceva superficial. Nu coaja de pe nuca hickori este bună, ci nuca hickori de sub coajă. Voi aveți o coajă mare și goală, nu aveți nimic sub ea. Ceea ce avem nevoie în

seara aceasta, sunt adâncimile dragostei lui Dumnezeu.

Când Ilie a auzit

acel Glas liniștit, nu l-a mai tulburat nimic. Ce ați auzit în toate acestea? Voi veți merge în câteva zile. L-ați auzit pe Billy Graham, îl auziți pe Oral Roberts și pe alți oameni mari. Eu nu am nimic împotriva acestor oameni mari; ei sunt slujitorii lui Dumnezeu, dar nu ascultați gălăgia. Ascultați Glasul acela liniștit, adâncimea acelu Ceva ce vine în inimă și ia toată lumea de la voi. Ea vă face să urâți lucrurile lumii și să iubiți lucrurile lui Dumnezeu. Aceasta este adâncimea, este lacul care reflectă stelele gloriei lui Dumnezeu. Acesta este lucrul care aduce lacrimi în ochi, aduce o bucurie nespusă și plină de slavă. Ea te face să stai neclintit când toate celelalte lucruri eșuează. Ea te face... Când vin bolile sau chiar moartea, ea continuă să aibă reflectarea binecuvântărilor lui Dumnezeu; acel lac mic și adânc reflectă cerurile, nu clipocirea și zgomotul apei. Apele care clipocesc nu sunt foarte adânci; apele liniștite sunt adânci.

Prieteni, Dumnezeu

să ne ajute în seara aceasta, în timp ce venim la masa Cinei, să ne amintim că nu contează ce facem în exterior, câte lucruri bune facem.

Voi spuneți: „Ei

bine, frate Branham, eu merg la biserică și încerc să trăiesc cât pot de corect.” Este bine. Nu este nimic de spus împotriva acestui lucru. „Frate Branham, eu am vorbit în limbi și am strigat în Duhul.” Este bine, dar nu despre aceasta vorbesc eu, ci despre Glasul acela liniștit, despre acel Ceva bogat și Împărătesc. Cu ani în urmă, eu am văzut acele mame bătrâne care stăteau și plâneau când vreun băiat păcătos se ridica și venea pe interval la altar, dar astăzi, când fac o chemare la altar și văd vreun băiat venind la altar, ei stau și mestecă gumă de mestecat. Care este problema? Nu mai auziți?

Ce ați auzit? Ce

auzi tu? Noi suntem la sfârșitul timpului. Voi auziți la televizor, la radio,

citiți în revistele și ziarele voastre că într-o zi va fi un vârtej peste țară.
La ce ascultați?

Voi auziți alarma aceea; radioul vostru este pornit
toată ziua și ascultați toate lucrurile acelea fără sens și prostiile,
ascultați să auziți când vor cădea gloanțele sau bombele? Eu nu ascult la
prostiile acelea, ci ascult ca să aud un Glas care va spune: „Vino aici sus,
căci ai făcut bine, robul meu bun și
credincios.”

Ce auzi tu? Știți,
eu cred că noi suntem foarte interesați să ascultăm la lucrurile lumii și la
toate acele lucruri, și din cauza aceasta nu putem auzi Glasul acela mic și
liniștit.

Noi îi auzim pe
păstorii noștri spunând: „Atașează-te la biserică și va fi bine.” Unii spun:
„Doar vorbiți în limbi și este bine”, iar alții zic: „Dacă strigați, aceasta
este tot.”

Astfel, voi nu
puteți auzi Glasul acela mic și liniștit care pune în viața voastră Ceva bogat
și adânc, și vă face ceea ce trebuie să fiți.

Grâul nu rodește
grâu pentru că este pe o viță sau pe un pai. Și buruiana este pe o tulpină, dar
este nevoie ca viața care este în tulpină să fie de grâu. Ploaia care cade le
va uda pe amândouă; ambele se vor bucura de ea și vor crește în ea.

Bărbații și femeile
pot să strige și să-L laude pe Dumnezeu, să vorbească în limbi și să aparțină de

biserică, să danseze în Duhul și să plătească zeciuiele, și cu toate acestea să nu aibă în inima lor acel Glas mic și bogat al iubirii profunde.

„Chiar dacă mi-aș împărți toată averea pentru hrana săracilor, chiar dacă mi-aș da trupul să fie ars, și n-aș avea dragoste, nu-mi folosește la nimic. Chiar dacă aș avea credință să mut munții, nu sunt nimic. Chiar dacă aș vorbi în limbi omenești și îngerești, încă nu sunt nimic.” (1 Corinteni 13.1-3).

Vedeți? Este Glasul

acela mic și liniștit care vorbește adânc în inima voastră, care vă schimbă atitudinea și vă dă o natură diferită, așa încât deveniți o făptură nouă în Hristos.

Ce auzi tu? Depinde

ce asculți, prietene. Dacă asculți aici... Fără remarci sau reflecții. Dar dacă asculți o mare trezire care s-a ridicat pe undeva, unde s-au adunat zece mii de oameni, asculți lucrul greșit. „Voi merge acolo să văd, fiindcă se spune că au mulțimi mari.” Aceasta nu face nici o diferență. Concursurile de curse au mulțimi mari și orice altceva le are. Concertele rock and roll le au. „Voi merge acolo să... Mă duc pentru altceva.”

Dacă mergi pentru

orice altceva în afară de... Dacă asculți la orice altceva în afară de Glasul acela mic și liniștit, du-te înapoi în peșteră. Du-te înapoi sub ienupăr, până când ne putem pregăti. Stai tăcut și așteaptă. Lasă tunetele să treacă; lasă cutremurul să scuture; lasă vâjâitul vânturilor să treacă, lasă focul să treacă și orice va veni. Mă gândesc la cântarea aceea:

Învață-mă, Doamne, cum să aștept

Când inimile sunt aprinse,

Să-mi smeresc mândria, să-Ți chem Numele;

Ține-mi credința reînnoită și ochii la Tine,

Lasă-mă să fiu pe acest pământ ceea ce vrei să
fiu.

Acea este ceea ce vreau să fiu.

Cei ce-L așteaptă de la Domnul, își vor
reînnoi tăria,

Vor urca cu aripi ca de vultur. Credeți
aceasta? (Adunarea spune „Amin”).

Vor alerga și nu vor
obosi, vor umbla și nu vor slăbi;

/:Învață-mă, Doamne:/,
cum să aștept.

Lăsați tunete să treacă. Lăsați focul să
treacă, dar pe mine lăsați-mă să ascult Glasul acela mic care zice: „*Veniți
la Mine, toți cei trudiți și împovărați. Ieșiți de sub ienupăr! Ieșiți din
peștera voastră!*”

Vreau să-mi acopăr

fața... în Sângele Lui, să ies afară și să zic: „Da, Doamne, acum cred.”

Să ne rugăm.

O Doamne, Creatorul cerurilor și al pământului,
Autorul Vieții veșnice și Dătătorul fiecărui dar bun, fii milostiv cu noi,
Doamne, fiindcă stăm în nevoie și ascultare. Doamne, glasurile noastre, au
venit sus.

Noi am auzit prea multe glasuri, există prea
mulți care spun: „Veniți aici, la această biserică. Dacă vă veți atașa de
biserica noastră, noi avem cel mai bun grup din oraș, oamenii cei mai bine
îmbrăcați. Primarul orașului vine în biserica noastră.”

Doamne, mulți oameni au în adunările lor guvernatori
și așa mai departe, care vin și să le țin cuvântări. O, Dumnezeule, ține-i
departe de mine, Doamne! Ascunde-mă într-o peșteră și lasă-mă să aștept,
Doamne. Ce-mi pasă mie ce spune un guvernator? Eu vreau să aud ce spune
Glasul
Salvatorului meu. Oh, ajută-mă să aștept, Doamne, și să-mi înnoiesc tăria în
timp ce aștept de la Tine!

Doamne, ajută

biserica aceasta să aștepte de la Tine, să-și reînnoiască credința și tăria, și
să se înalțe pe aripi ca de vultur. Doamne, fie ca ei să nu asculte nici la gălăgie,
nici la strigăt, ci să asculte Glasul acela blând și liniștit.

Doamne, peste câteva

zile mă urc într-o peșteră să aștept. O, Dumnezeule, ajută-mă, Doamne! Orbește-
mi

ochii și asurzeste-mi urechile pentru lucrurile lumii, pentru popularitate sau faimă și pentru orice lucru gol pe care îl poate oferi lumea aceasta. Doamne, lasă-mă să stau acolo până când aud Glasul acela blând și liniștit. Apoi, îngăduie ca slujitorul Tău să vină afară, Doamne, și să se înalțe pe aripi de vultur. Dăruiește-ne aceasta, Doamne.

Binecuvântează bisericuța aceasta.

Binecuvântează-l pe fratele nostru Neville. Doamne, ia boala aceea din stomacul lui și aruncă-o de la el. Întărește-l, Doamne, și lasă-l să vină înapoi, reînnoit. „*Ei își vor reînnoi tăria.*” Acordă-i aceasta, Doamne.

Iartă-ne păcatele,
pentru că acum venim la masa Cinei, Doamne, iar Tu ai spus că „*Cine mănâncă și bea își mănâncă și bea osânda lui însuși, dacă nu deosebește trupul Domnului.*” Doamne, ajută-ne să ne cercetăm sufletele și inimile, și încearcă-ne ca să vedem dacă mai există vreun lucru necurat la noi. Dacă există, iartă-ne, Dumnezeule, în timp ce așteptăm smeriți de la Tine, pentru că îți cerem aceasta în Numele lui Isus, Fiul Tău. Amin.

Învață-mă, Doamne,
să aștept, jos pe genunchi,

Și la timpul hotărât
vei răspunde cererii mele. (Este corect.)

Învață-mă să nu mă
bizuiesc pe ce fac alții,

Ci să aștept în
rugăciune un răspuns de la Tine.

Aceasta este ceea ce
vreau, un răspuns din Cer.

Aș vrea să aud

Glasul Lui, nu glasul administratorului, sau al primarului; nu glasul guvernatorului sau al episcopului. Eu vreau să aud Glasul Tău, Doamne. Acea blândețe și gingășie a Duhului Sfânt vorbind în inima mea: „*Veniți la Mine, voi toți cei trudiți și împovărați.*” Da, Doamne, noi stăm sub ienupăr și așteptăm să vedem ce va zice El.

Acum, Domnul va

binecuvânta, pe fiecare. Câți vreți să fiți amintiți în rugăciune? Să văd mâna voastră ridicată. Spuneți: „Doamne, învață-mă să aștept. Lasă-mă să uit toată mândria mea. Când alții trec pe alături făcând lucruri mari ca acestea, lasă-mă să-mi smeresc mândria și să chem Numele Tău. Învață-mă să nu mă bizuiesc pe ce fac alții, ci să aștept în rugăciune un răspuns de la Tine.”

Faceți cum a făcut

Ilie, care a așteptat acolo în spate. El a auzit tunetul; a auzit fulgerul; a auzit surparea stâncilor; a auzit focul; a auzit vântul, dar nu aceasta aștepta el. Acestea nu l-au mișcat pe profet și le-a lăsat să treacă, dar când a venit Glasul acela blând și liniștit, și-a luat mantaua, și-a acoperit fața cu ea și a ieșit la intrarea peșterii, iar Domnul i-a zis: „Du-te și stai pe Stânca aceea.” Aceasta vreau să aud și eu: „Stai pe Stâncă!” În ordine.

Acum este timpul

pentru Cină. Domnul să vă binecuvânteze. Mă gândesc că înainte de a face aceasta, ar trebui să ne rugăm pentru fiecare din cei care și-au ridicat mâinile și au vrut cu adevărat să le vorbească Dumnezeu. Este cineva care în seara aceasta stă sub ienupăr? Ridicați mâna. Sigur, noi suntem. Mulți dintre voi stați în peșteră și așteptați.

Voi ați văzut toate aceste lucruri trecând. Ați văzut marile treziri ale lui Billy Graham, ale lui Oral Roberts, ale mele, ale lui Tommy Osborn, Tommy Hicks și toate celelalte, trecând, dar unde este El? Unde este Glasul acela?

Voi spuneți: „Frate Branham, eu am strigat și am dansat în Duhul; am avut toate acestea și le-am făcut pe toate, dar unde este acel Ceva care mă apasă și pune peste mine o povară pentru sufletele pierdute, așa încât nici nu mă pot odihni din cauza ei?”

Aceasta este singura cale pe care intră înăuntru, pentru că Biblia a spus: *„Pune pecetea numai peste aceia care suspină și gem din pricina urâciunilor care se fac în cetate!”* Oh, de aceasta avem nevoie, prieteni!

Să ne rugăm încă o dată.

Doamne, Te rog,
Doamne! Oh, eu aș putea cânta prea mult, aș putea predica prea mult, aș putea striga prea mult, aș putea să plâng prea mult, dar niciodată nu aș putea să mă rog prea mult. O ,Dumnezeule, cercetează-mă și încearcă-mă.

Eu am vorbit despre lacurile adânci, cum se reflectă stelele în ele. Doamne, pune în noi adâncimea Duhului, așa cum a spus profetul David: *„Du-mă la ape liniștite”*, nu la ape care clipocesc. Du-mă la ape liniștite, Doamne, condu-mă acolo. Liniștește-mă, pentru că sunt nervos și supărat.

Din câte știu, eu am

făcut tot ce mi-ai spus să fac. Am străbătut națiunile în jurul lumii, predicând, plângând și convingându-i pe oameni, iar Tu ai fost credincios să arăți semnul lui Mesia, să arăți că Tu ești Cel care faci toate acestea, Doamne, și nu un om. Eu Îți sunt recunoscător pentru aceasta, dar în această seară sunt sub ienupăr și mă întreb: „De ce nu se pocăiesc? Doamne de ce nu poate vedea America?” Este atât de surdă? Biserica este atât de organizată și de legată? Ei nu mai pot coopera, nu vor să mai facă nimic altceva decât să critice.

În seara aceasta, eu știu sigur că așa cum, în timp ce Ilie stătea sub pom, Tu aveai șapte mii care nu și-au plecat genunchiul înaintea lui Baal, astăzi ai pe pământ mulți sfinți care așteaptă venirea Domnului.

O, Doamne, ai milă de noi! Încearcă-ne și pune-ne pe talerul cântarului Tău, iar dacă vezi că am fost găsiți ușori, curăță-ne de păcatele noastre și fă-ne să fim ceea ce vrei Tu, Doamne. Dăruiește-i aceasta fiecărui individ din această biserică, pentru că Te rugăm aceasta în Numele lui Isus. Amin.

Acum este timpul Împărtășirii și ne rugăm ca Dumnezeu să vă binecuvânteze. Cu cei care trebuie să plece sau nu vor să ia Cina, ne vom întâlni miercuri seara, când va fi adunare.

Nu uitați să vă rugați pentru mine. Puneți-mă în inimile voastre și rugați-că pentru mine fiindcă am nevoie de rugăciunile voastre. Eu trebuie să iau decizii care ar putea face diferența pentru milioane de suflete. Trebuie să se întâmple ceva. Eu am mers cât am putut de departe cu puterea mea, iar acum trebuie să am o viziune de la Dumnezeu, pentru mine. El îmi arată pentru alții, dar acum trebuie să am ceva pentru mine. Rugați-vă pentru mine și El o va trimite.

Astăzi, în timp ce alergam în jur, am fost acasă la tine, frate Roy, dar nu am vrut să intru pentru că era parcată o mașină afară. Eu v-am datorat, ție și sorei Slaughter o vizită, iar eu și Meda am alergat în jur, dar am zis: „Ei bine, ne vom întoarce puțin mai târziu”, dar am obosit și nu ne-am mai întors înapoi. Și în timp ce mergeam pe străzi, m-am gândit: „O, Dumnezeule, trebuie să se întâmple ceva, trebuie să Te prind pe undeva.”

Ceasul presează, întunericul se așază, iar sfârșitul este aici; un minut până la miezul nopții. Voi vedeți prezența vrăjmașului, scuturarea, starea nervoasă, tensiunea din lume, fără să știm că aceea este soarta voastră. Vedeți? Oh, vai! Să ne înălțăm cu aripi ca de vultur, zburăm în brațele Celui care este Același ieri, azi și în veci.

Acum, suntem bucuroși să avem acest timp de părtășie cu toți cei care vreți să rămâneți pentru Cină.

Vom citi din 1 Corinteni 11. (Fratele Neville citește din 1Corinteni 11.23-32):

„Căci am primit de la Domnul ce v-am învățat, și anume că Domnul Isus, în noaptea în care a fost vândut, a luat o pâine.

Și, după ce a mulțumit lui Dumnezeu, a frânt-o și a zis: „Luați, mâncați; acesta este trupul Meu care se frânge pentru voi; să faceți lucrul acesta spre pomenirea Mea.”

Tot astfel, după

cină, a luat paharul și a zis: „Acest pahar este legământul cel nou în sângele Meu; să faceți lucrul acesta spre pomenirea Mea, ori de câte ori veți bea din el.”

Pentru că, ori de câte ori mâncați din pâinea aceasta și beți din paharul acesta, vestiți moartea Domnului până va veni El.

De aceea, oricine mănâncă pâinea aceasta sau bea paharul Domnului în chip nevrednic va fi vinovat de trupul și sângele Domnului.

Fiecare să se cerceteze dar pe sine însuși și așa să mănânce din pâinea aceasta și să bea din paharul acesta.

Căci cine mănâncă și bea își mănâncă și bea osânda lui însuși, dacă nu deosebește trupul Domnului.

Din pricina aceasta sunt între voi mulți neputincioși și bolnavi și nu puțini dorm.

Dacă ne-am judeca singuri, n-am fi judecați.

Dar când suntem judecați, suntem pedepsiți de Domnul, ca să nu fim osândiți odată cu lumea.”

Aceasta nu are nevoie de nici o explicație. Când venim să luăm Cina, trebuie să fim atenți pentru că *„cine mănâncă și bea își mănâncă și bea osânda lui însuși, dacă nu deosebește trupul Domnului.*

Din pricina aceasta sunt între voi mulți neputincioși și bolnavi și nu puțini sunt morți.”

Fiecare creștin ar trebui să ia Cina. Este datoria voastră, este examenul vostru. Vedeți? Isus a spus: *„Dacă nu o luați, nu aveți parte cu Mine.”* Dar *„cine mănâncă și bea își mănâncă și bea osânda lui însuși, dacă nu deosebește trupul Domnului.”*

Aceasta este! Este greșit să luați Cina dacă sunteți afară cu lumea și faceți lucrurile lumii. Oamenii te văd și aduci numai rușine; și îți va face rău. Aceasta Îi face rău lui Dumnezeu și îți va face rău ție, de aceea, fiecare persoană ar trebui să se cerceteze ea însăși.

Înainte de a ne apropia de acest moment sfânt, Îl rog pe Dumnezeu să cerceteze viața mea, iar dacă am făcut ceva greșit, să mă ierte. Dacă îmi va descoperi, o voi face corect și voi cere același lucru și pentru voi.

El a spus: *„Când veniți împreună, așteptați-vă unii pe alții.”* Aceasta este! *„Așteptați-vă unii pe alții și rugați-vă unii pe alții.”*

Noi vrem să luăm această Împărtășire pentru că dacă nu o facem, nu avem parte cu El. Aceasta a spus El în Sfântul Ioan capitolul 6.

Să ne rugăm.

Rugați-vă în liniște
pentru mine, în timp ce eu mă rog pentru voi.

Te rog să ne ierți,
prin credință, și fie să vină Duhul Tău, o, Dumnezeu. Te rog să ne ierți
toate greșelile față de oameni. Iartă-ne.

O, Dumnezeu,
ascultă rugăciunea noastră, pentru că aceasta este rugăciune iertării, Doamne.
Îți cerem iertare și îndurate. Iartă-ne, Doamne, așa cum scrie în Cuvântul Tău:

*„Iartă greșelile
noastre, așa cum îi iertăm și noi pe cei care ne greșesc. Și nu ne duce în
ispită, ci eliberează-ne de cel rău, căci a Ta este Împărăția și puterea, și
slava, în veci. Amin.”*

-Amin-